

Viden om bebyggelse og befolkningsudvikling i de ældste tider bygger på meget usikre kilder og??????

skon. I følge samtidige arabiske beretninger var Hedeby en ussel, lille flække, men efter nordisk malestok var den en verdensstad. Hedeby i bunden af Slien lidt syd for det moderne Slesvig havde forbindelse med handelspladser langs Ostersøens bredder og de russiske floder, hvorfra der bl.a. kom pelsværk og slaver. Selv om mere skeptiske historikere peger på, at nogle af vikingetidsnavnene blot kan være nye navne på gamle landsbyer, er der dog enighed om, at befolkningstallet var stigende. En særlig videnskab, stedsnavneforskningen, har udviklet den teori, at landsbyer, hvis navne ender på –ing(e), –lev, –løse (–else) og –sted, er Danmarks ældste og stammer fra jernalderen. En by i modsætning til en landsby karakteriseres ved et forholdsvis tæt bebygget område, hvis beboere fortrinsvis beskæftigede sig med handel og håndværk, og som havde sine egne retsregler. Det mest imponerende ved stedet var den 10 meter høje vold, der midt i 900-tallet blev bygget rundt om byen til forsvar. I vikingetiden blev det moderne at give byerne navne, der ender på –by, –tofte, –bol(le) og –torp (siden ofte ændret til –rup, –strup og –drup). Kvinden tog sig af husholdning og borneopdragelse, og hun synes i et vist omfang at have kunnet arve og eje jord. Derfor stillede den sig som regel under kongens beskyttelse, og til gengæld blev kongen betalt med diverse afgifter og skatter. Der har kun været nogle få tusinde fastboende indbyggere, men på særlige markedsdage i sommerhalvåret er massevis af fremmede håndværkere og handlende strømmet til for kortere tid. Da disse navne er meget almindelige i Danmark, tyder det på nyopdyrkning og oprettelse af mange nye landsbyer. Byen, hvor fremmede kom og gik, og hvor kostbare varer blev omsat, havde et særligt behov for sikkerhed. Landbrugets øgede produktivitet gav stødet til oprettelsen af byer